

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **R. T.**, narozený x
bytem x
v řízení zastoupen JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem
se sídlem v Praze 8, Sokolovská 32/22,

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2016, č.j. MV-125429-4/SO-2016

takto:

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.11.2016, č.j. MV-12549-4/SO-2016, kterým změnil rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 1.8.2016, č.j. OAM-909-46/ZR-2014 tak, že podle ust. § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění platném a účinném do dne 17.12.2015 se jmenovanému cizinci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění cizince z výkonu trestu odnětí svobody. V ostatním rozhodnutí Ministerstva vnitra o zrušení povolení k trvalému pobytu účastníka dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a udělení výjezdního příkazu s platností do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce poté, co shrnul dosavadní průběh řízení a obsah jednotlivých rozhodnutí, uvedl, že rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, neboť 1) nepopírá, že se choval v minulosti nezodpovědně a dopustil se i jednání, které naplňovalo znaky přečinu. Nejzávažnější jím z nich je přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku. Nelze však souhlasit se skutkovými závěry komise, že by byl drogovým dealerem, který by si podstatným způsobem takto opatroval prostředky k obživě. Namítl, že to ani z trestního spisu nevyplývá. Dodal, že spravedlivé tresty mohou vést k úplné a trvalé resocializaci; 2) vyhodnocení rodinných poměrů je podle něj nesprávné, neboť celý rodinný život realizuje na území ČR, kde má žalobce oba rodiče, biologického syna i svojí současnou partnerku. V České republice má práci a je zřejmé, že je zde schopen trvale žít jako řádný člověk. O svého syna se zajímal od jeho narození a není pravdou, že by jeho postoj v současnosti byl účelový. Namítá proto, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu není přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života.
3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. U jednání soudu setrval žalobce na svých dosavadních stanoviscích, zejména poukázal na to, že skutkové závěry a právní závěry z nich vyvozené jsou vadné. Zástupce žalobce navrhl doplnit dokazování výpovědí M. P. k objasnění skutkového rozporu, když se v rozhodnutí tvrdí, že se začal žalobce zajímat o syna až v souvislosti s tímto řízením. Žalovaný se k jednání nedostavil, z účasti na jednání se omluvil a souhlasil s jednáním v jeho nepřítomnosti.
5. Ze spisu předloženého žalovaným správním orgánem je patrné, že žalobci bylo s platností od 12.11.2003 uděleno povolení k trvalému pobytu. Na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 9.12.2013, sp. zn. 25 T 107/2013 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29.1.2014, sp. zn. 7 To 26/2014, jímž byl žalobce pravomocně odsouzen, zahájilo ministerstvo vnitra z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu s odkazem na ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil trestnou činností a pravomocným odsouzením. Rozhodnutím ze dne 2.4.2015 zrušilo ministerstvo vnitra žalobci povolení k trvalému pobytu a udělilo výjezdní příkaz. K odvolání žalobce žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání, neboť v rozhodnutí shledal procesní pochybení, neboť žalobci nebyl ustanoven opatrovník, ačkoli se mu nedařilo řádně doručovat. Rozhodnutím ze dne 1.8.2016 ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky znovu zrušilo žalobci trvalý pobyt a uvedlo, že se žalobci udělí výjezdní příkaz s platností do 30 dnů od právní moci toho rozhodnutí. V odůvodnění se ministerstvo podrobně zabývalo odsouzením žalobce i přiměřeností dopadu rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce. Závěrem konstatovalo, že není ve veřejném zájmu, aby na území

pobýval s povolením k trvalému pobytu cizinec, který byl opakovaně odsouzen za porušování zákonů České republiky.

6. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým změnil výrok 2 rozhodnutí, tak že výrok nyní zní: Podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění platném a účinném do 17.12.2015. se výše jmenovanému cizinci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně 30 dnů od propuštění tohoto cizince z výkonu trestu odnětí svobody. V ostatním napadené rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že vzhledem k opakovanému odsouzení žalobce je patrné, že odsouzení a následné tresty na cizince nemají potřebný výchovný vliv, což značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu. I odsouzení, které bylo zahlazeno, může být hodnoceno pro účely řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. K tvrzení žalobce, že není drogově závislý odkázal žalovaný na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10, že dne 26.1.2016, sp. zn. 4 T 127/2015, kde je výslovně uvedeno, že se jedná o narkomana, který se trestného jednání v minulosti dopouštěl právě v souvislosti se svojí drogovou závislostí, za níž mu bylo uložen podmíněný trest odnětí svobody, který však k nápravě nevedl. Taktéž poukázal na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 9.12.2013, sp. zn. 25 T 107/2013, kde je uvedeno, že obžalovaný od počátku svou vinu zcela popíral. Hájil se především tím, že sice je uživatelem pervitinu, ale rozhodně není dealer. Při vypořádání se s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí, neboť odvolatel má na území nezletilého syna, odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, podle kterého se má poměřovat „něco k něčemu“, tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince. Žalovaný uvedl, že nezpochybňuje, že žalobce má na území nezanedbatelné vazby a bere v potaz i tvrzenou vazbu na syna R.. Z rozsudku vyplývá, že žalobce se trvale zdržuje v Praze, jeho bývalá manželka i se synem žije v Plzni. Správní orgán vyjádřil podiv nad tím, že odvolatel se počal o svého syna více zajímat v souvislosti s řízením o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu, neboť otcovství žalobce bylo dříve popřeno, jako otec nezletilého je uveden pan B. a náhle odvolatel začal činit právní kroky k uznaní jeho otcovství a vazbou ke svému synovi se v tomto řízení zaštiťuje. Žalovaný zdůraznil, že zrušením povolení k trvalému pobytu není vystavena nepřekonatelná bariéra mezi žalobcem a Českou republikou a rodinnými příslušníky. Zákaz pobytu žalobci stanoven nebyl. Následně zdůraznil, že odvolatel se trestné činnosti dopouštěl úmyslně, že věděl, že trestnou činnost páchá a v případě odhalení může být uvězněn či ztratit pobytové oprávnění a že oba tyto následky negativně zasáhnou do jeho soužití s rodinnými příslušníky na území. Nyní je omezen na osobní svobodě na dobu 30 měsíců, což rodinný a soukromý život naruší neporovnatelně větší měrou, než jak do něj může být zasaženo rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu.
7. Žalovaný se zabýval také intenzitou narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, která byla dle žalovaného značná. Žalobce byl na území odsouzen vícekrát, i když některé trestné činy není možné hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku. Opakovaná odsouzení odvolatele ale ukazují, že se tento ze svých prvotních prohřešků nijak nepoučil. Navíc po prvním odsouzení se dopustil majetkové kriminality a poté začal páchat ještě mnohem závažnější drogové delikty. Trestné činnosti se dopouštěl dále i poté, co mu byla stanovena zkušební doba, ve které měl vést řádný život. Řádný život nevedl, byl odsouzen ještě dvakrát. Žalobce proto představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení pro základní zájmy chráněné českými právními předpisy. Žalovaný se tak vyjádřil k jednotlivým

odsouzením a zdůraznil, že prodej drog je činnost společensky značně škodlivá, neboť distribuce drog nejenže způsobuje nenávratné a závažné škody na fyzickém a psychickém zdraví narkomanů, ale navíc zapříčiňuje další nárůst kriminality páchané uživateli drog. Závěrem pak komise konstatovala, že s ohledem na hrozbu žalobce pro veřejný pořádek je zásah do jeho života způsobený napadeným rozhodnutím zcela v souladu s principem přiměřenosti.

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Poukazuje zejména na skutečnost, že na území České republiky má rodinné vazby, konkrétně rodiče a syna R. P..
10. Správní orgány v napadených rozhodnutích vycházely z ustanovení § 87 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
11. Mezi účastníky je nesporné, že se žalobce dopustil jednání, které naplňovalo znaky přečinů. Sám žalobce připustil, že se dopustil přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Žalobce ale nesouhlasí se skutkovými závěry komise, že by byl drogovým dealerem, který by si podstatným způsobem takto opatřoval prostředky k obživě.
12. Soud považuje za nutné zdůraznit, že závěry žalovaného o tom, že žalobce prodával drogy, a to opakovaně, jsou opodstatněné a zcela v souladu s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 9.12.2013, sp. zn. 25 T 107/2013 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29.1.2014, sp. zn. 7 To 26/2014. Pod body II/ 2 a 3 zde soudy popisují jednání žalobce – prodej pervitinu, za který ve zde uvedených případech žalobce utřil 55.000,- Kč. Za toto jednání, které bylo kvalifikováno jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku byl žalobce pravomocně odsouzen.
13. Vzhledem k tomu, že žalobce pouze velmi nekonkrétně uvedl, že nesouhlasí s tím, že by byl drogovým dealerem, který by si podstatným způsobem takto opatřoval prostředky k obživě, uvádí soud ve shodné rovině, že závěr žalovaného o distribuci drog žalobcem je zcela v souladu s podklady, ze kterých žalovaný při rozhodnutí vycházel. Jestliže bylo prokázáno, že žalobce prodával drogy, nelze dospět k jinému závěru, než, že žalobce byl drogovým dealerem. Z citovaného trestního rozsudku pak jednoznačně vyplývá, že žalobce drogy prodával za peníze, a závěr žalovaného, že si žalobce touto trestnou činností opatřoval prostředky k obživě, byl jediný, který bylo možné na základě těchto zjištění učinit. Žalobce navíc ani v podané žalobě neuvedl žádné tvrzení, kterým by tento závěr žalovaného vyvrátil.
14. Ačkoli žalobce nikterak nepolemizuje se závěry žalovaného ohledně posouzení intenzity narušení pořádku ze strany žalobce, považuje soud za nutné zdůraznit, že žalovaný vyložil

pojem „ veřejný pořádek“ zcela v souladu se stávající judikaturou, když zejména zdůraznil charakter trestné činnosti žalobce (zpočátku majetková kriminalita, posléze mnohem závažnější drogové delikty), opakovaná odsouzení, i to, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl i poté, co mu byla stanovena zkušební doba, ve které měl vést řádný život.

15. Vzhledem k charakteru a rozsahu žalobcovy trestné činnosti má městský soud za nezpochybnitelné, že trestná činnost žalobce závažným způsobem narušila veřejný pořádek a zákonem chráněné zájmy. Tento závěr městský soud vyvozuje z objektu trestné činnosti, které se žalobce dopustil a především i z faktu, že jednání žalobce bylo úmyslné a trvalé.
16. K povaze drogové trestné činnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 – 45, kde konstatoval, že prodej pervitinu představuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Obdobně lze v nyní rozebíraném případě drogovou trestnou činnost stěžovatele, tj. distribuci pervitinu, za kterou byl pravomocně odsouzen, jednoznačně označit za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci se navíc žalobce, kromě drogové trestné činnosti, dopouštěl i jiné trestné činnosti, kterou žalovaný správně při své úvaze o naplnění podmínek pro zrušení žalobcova trvalého pobytu zohlednil. Městský soud v tomto postupu správních orgánů neshledal překročení mezí správního uvážení ani jiné pochybení.
17. Městský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány řádně a přezkoumatelným způsobem posoudily jednání žalobce jako závažné narušení veřejného pořádku, v důsledku něhož žalobce splnil podmínku pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87I odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
18. Pokud jde o námitku, že správní orgány náležitě neposoudily otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k rodinnému životu žalobce, městský soud ji shledal nedůvodnou. Prvostupňové rozhodnutí se soukromým a rodinným životem žalobce, resp. zásahem do něj zrušením povolení k trvalému pobytu, podrobně zabývalo na str. 4. Správní orgán I. stupně rozebral, že žalobce je rozveden od 6.2.2013 s M. P., která byla nositelkou oprávnění ke sloučení. V žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu uvedl žalobce jako své jediné dítě R. P., nar. X, u něhož byl dne 14.5.2014 za otce určen J. B., současný druh paní P.. Bývalá manželka žije se svými dětmi v Plzni, žalobce se s ní delší dobu nestýká a v době vydání rozhodnutí se zdržoval v Praze u svých rodičů. Správní orgán pak konstatoval zjištění učiněná při pobytové kontrole, dle kterých žalobce navštěvoval svého syna jen zcela ojediněle. Správní orgán vyhodnotil, že v návaznosti na trestnou činnost spáchanou žalobcem vydané rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť mu nebyl zakázán další pobyt na území ČR, ale pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění. Shrnu, že s ohledem na okolnosti případu, vč. druhu trestné činnosti, za které byl opakovaně pravomocně odsouzen, nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené.
19. Žalovaný uvedené závěry správního orgánu I. stupně potvrdil a podrobně se otázkou zásahu do rodinného a soukromého života žalobce zabýval na str. 7-9 svého rozhodnutí. Městský soud dospěl k závěru, že správní orgány přezkoumatelným způsobem vyhodnotily otázku přiměřenosti zrušení povolení k trvalému pobytu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce a důvodům, které k vydání rozhodnutí vedly, a námitku žalobce proto shledal nedůvodnou. Z žalobou napadených rozhodnutí je patrné, že správní orgány zohlednily existenci určitých vazeb žalobce k synovi Rostislavovi, avšak zdůraznily, že žalobce nejevil dříve o syna velký zájem, když navíc jako otec je v jeho rodném listu od roku 2014 zapsán

pan J. B., a tvrzení o silném citovém poutu mezi žalobcem a jeho synem, tak jak je tvrdí v čestném prohlášení paní P., proto i s ohledem na další okolnosti vyhodnotily jako účelové. Jistou existující vazbu tedy správní orgány připustily, nicméně zdůraznily, že dopad do vytvořených vazeb není nepřiměřený, když žalobci navíc nebyl zakázán další pobyt na území a bylo mu pouze odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění, které může cizinec v České republice získat. Takové rozhodnutí podle prvostupňového orgánu a žalovaného proto ve vztahu k rodinným vazbám žalobce není nepřiměřené. Soud považuje za vhodné poukázat také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 29.6.2017, č.j. 2 Azs 65/2017 – 31 a rozsudek ze dne 19.10.2016, č.j. 2 Azs 147/2016 – 30 (dostupné na www.nssoud.cz) ze kterých vyplývá závěr, že ani v případě, že účastník řízení má s rodinou fungující vztahy, nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené, mj. v kontextu toho, že si zásah do svého soukromého a rodinného života přivodil sám svým protizákonným jednáním, za které byl pravomocně odsouzen. I kdyby tedy měl žalobce na území ČR fungující vztah se synem, o čemž se snaží správní orgány přesvědčit, neznamenalo by to automaticky, že by mu z tohoto důvodu nemohl být trvalý pobyt zrušen.

20. Žalobce až v podané žalobě navrhl jako důkaz výslech paní M. P., matky R. P. a tento návrh zopakoval i u jednání soudu. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu. Soud pouze přezkoumává úkony provedené správním orgánem v rámci správního řízení a je patrné, že žalobce nepochybně mohl bez omezení navrhnout provedení tohoto důkazu již ve správním řízení. Jak vyplývá též z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 24/2015, *„správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“* S ohledem na uvedené nebyl tento důkaz proveden.
21. Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu